

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – VT/Ministero dell’Interno, Ministero dell’interno – Dipartimento della Pubblica Sicurezza – Direzione centrale per le risorse umane

(Sprawa C-304/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 2, art. 4 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 – Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek – Uregulowanie krajowe ustalające na 30 lat górną granicę wieku dla zatrudnienia komisarzy policji – Uzasadnienie]

(2023/C 15/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: VT

Druga strona postępowania: Ministero dell’Interno, Ministero dell’interno – Dipartimento della Pubblica Sicurezza – Direzione centrale per le risorse umane

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2, art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w związku z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ustala na 30 lat górną granicę wieku dla udziału w konkursie mającym na celu zatrudnienie komisarzy policji, o ile obowiązki faktycznie wykonywane przez tych komisarzy policji nie wymagają szczególnych zdolności fizycznych lub, w razie gdy wymaga się takich zdolności fizycznych, takie uregulowanie, realizując zasługujący na ochronę cel, nakłada nieproporcjonalny wymóg, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 26.7.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne wszczęte przez Spetsializirana prokuratura

(Sprawa C-350/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji przez okres sześciu miesięcy – Walka z poważną przestępczością – Dostęp do przechowywanych danych – Informowanie osób, których dane dotyczą – Prawo do wniesienia skargi – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 i 2 – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Artykuły 13 i 54 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8, 11, 47 i art. 52 ust. 1]

(2023/C 15/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., rozpatrywany w świetle art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie:

- ustawodawstwu krajowemu przewidującemu, tytułem ochrony prewencyjnej, dla celów walki z poważną przestępczością i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji, nawet jeśli we wspomnianym ustawodawstwie ograniczono to uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie do okresu sześciu miesięcy i przewidziano określoną liczbę gwarancji w dziedzinie zatrzymywania i dostępu do takich danych;
- ustawodawstwu krajowemu nie przewidującemu, w sposób jasny i precyzyjny, że dostęp do przechowywanych danych jest ograniczony do tego, co jest ściśle niezbędne dla osiągnięcia celu zamierzonego w ramach tego zatrzymywania.

- 2) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, rozpatrywany w świetle art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych oraz art. 13 i 54 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu przewidującemu dostęp, przez organy krajowe właściwe w dziedzinie dochodzenia lub śledztwa karnego, do danych o ruchu i danych o lokalizacji zatrzymywanych w sposób zgodny z prawem, bez zagwarantowania, że osoby, do których danych uzyskały dostęp te organy krajowe, zostały o tym powiadomione w zakresie przewidzianym w prawie Unii, i bez przyznania tym osobom środka prawnego dotyczącego niezgodnego z prawem dostępu do tych danych.

(¹) Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești – Rumunia) – SC Avicarvil Farms SRL/Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură, Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură – Centrul Județean Vâlcea

(Sprawa C-443/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna (WPR) – Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 – Artykuł 40 – Krajowy program rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013 – Płatności z tytułu dobrostanu zwierząt – Błędy rachunkowe – Zmniejszenia płatności przez organy krajowe – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań – Zasada pewności prawa]

(2023/C 15/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești